

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 231/2542

พนักงานอัยการ จังหวัด สุราษฎร์ธานี โจทก์ นาย จิรพันธ์หรือพันธ์ คำมณี จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 81, ป.อ. มาตรา 288, ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 226, ป.วิ.อ. มาตรา 227, ป.อ. มาตรา 83

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้เสียหายที่ 2 มีบาดแผลเพียง 2 แห่ง ที่กลางหลังและที่ขาข้างซ้าย บาดแผลที่กลางหลังมีลักษณะถูกดินระเบิด บาดแผลกลมกลอกพอมิเลือดซึม เส้นผ่าศูนย์กลาง 1 เซนติเมตร ส่วนที่ขาข้างซ้าย บวมแดง สันนิษฐานว่าถูกของแข็งไม่มีคม บาดแผลดังกล่าวรักษา 7 วันหาย ผู้เสียหายที่ 2 จึงได้รับอันตรายแก่กายเพียงเล็กน้อย ทั้ง ๆ ที่จุดระเบิดอยู่ห่างจาก ผู้เสียหายที่ 2 เพียงประมาณไม่เกิน 2 เมตร แสดงว่า วัตถุระเบิดที่จำเลยกับพวกใช้นั้น ไม่อาจทำให้ผู้เสียหายที่ 2 ถึงแก่ชีวิตได้ แม้จำเลยกับพวกจะเล็งเห็นผลของการกระทำว่า สะเก็ด ระเบิดอาจทำให้ผู้อื่นถึงตายได้ แต่การกระทำของจำเลยกับพวกเมื่อไม่สามารถบรรลุผลได้อย่างแน่แท้ เพราะเหตุปัจจัย ซึ่งใช้ในการกระทำความผิด การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288,81 และ 83 หาใช่มาตรา 288,80 และ 83 ไม่ คดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นจับกุม และศาลชั้นต้น ก็ยกเอาคำให้การดังกล่าวขึ้นมารับฟังประกอบการวินิจฉัยคดีด้วย ถือได้ว่าคำให้การของจำเลยในชั้นจับกุมเป็นการให้ความรู้ แก่ศาล อันเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาเป็นเหตุบรรเทาโทษ ถึงแม้จำเลยจะมีได้ฎีกาปัญหาข้อนี้ขึ้นมา ศาลฎีกาก็มีอำนาจ ลดโทษให้จำเลยได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 80, 83, 288, 364, 365 จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 83, 288, 364 ประกอบมาตรา 365 เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานพยายามฆ่า ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 13 ปี 6 เดือน จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่จำเลยฎีกาในข้อต่อไปว่า ลูกกระเบิดดังกล่าวเป็นวัตถุระเบิดที่ผลิตขึ้นเอง มีส่วนผสมเป็นดินปืนไม่อาจทำให้ผู้ใดเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิตได้นั้น เห็นว่า แม้ตามบันทึกการตรวจสอบที่เกิดเหตุคดีอาญาจะระบุว่าพบสะเก็ด ระเบิดทำจากเศษเหล็กติดอยู่ที่ข้างรั้วบริเวณต้นฝรั่ง แต่เจ้าพนักงานตำรวจก็ได้ยึดสะเก็ด ระเบิดดังกล่าวเป็นของกลาง และส่งไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านวัตถุระเบิดตรวจพิสูจน์ข้อเท็จจริงจึงไม่อาจทราบได้ว่า ลูกกระเบิดที่จำเลยกับพวกขว้างมาที่บ้านของผู้เสียหายที่ 1 นั้น เป็นลูกกระเบิดชนิดร้ายแรงเพียงใดหรือไม่จึงต้องอาศัยพยานหลักฐานในสำนวนเป็นเครื่องประกอบการวินิจฉัยปรากฏจากคำเบิกความของนายจรัญ จันทมัตตุการ แพทย์ผู้ตรวจชันสูตรบาดแผลของผู้เสียหายที่ 2 ได้ความว่า ผู้เสียหายที่ 2 มีบาดแผลเพียง 2 แห่ง ที่กลางหลังและที่ขาข้างซ้าย บาดแผลที่กลางหลังมีลักษณะถูกดินระเบิด บาดแผลกลมกลอกพอมิเลือดซึมเส้นผ่าศูนย์กลาง 1 เซนติเมตร ส่วนที่ขาข้างซ้ายบวมแดงสันนิษฐานว่าถูกของแข็งไม่มีคม บาดแผลดังกล่าวรักษา 7 วันหาย ผู้เสียหายที่ 2 จึงได้รับอันตรายแก่กายเพียงเล็กน้อยทั้ง ๆ ที่ได้ความจากคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 1 ว่า จุดระเบิดอยู่ห่างจากผู้เสียหายที่ 2 เพียงประมาณ 2 เมตรหรือห่างเพียงประมาณ

2 คอก ดังที่ผู้เสียหายที่ 2 เบิกความก็ได้ แสดงว่าวัตถุประสงค์ที่จำเลยกับพวกใช้นั้น ไม่อาจทำให้ผู้เสียหายที่ 2 ถึงแก่ชีวิตได้ แม้จำเลยกับพวกจะเล็งเห็นผลของการกระทำว่าสะกัด ระเบิดอาจทำให้ผู้อื่นถึงตายได้ แต่การกระทำของจำเลยกับพวกไม่สามารถจะบรรลุผลได้อย่างแน่แท้ เพราะเหตุปัจจัยซึ่งใช้ในการกระทำความผิด การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 81 และ 83 หาใช้มาตรา 288, 80 และ 83 ดังที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยไม่ คดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นจับกุม และศาลชั้นต้นก็ยกเอาคำให้การดังกล่าวขึ้นมารับฟังประกอบการวินิจฉัยคดีด้วยถือว่าคำให้การของจำเลยในชั้นจับกุมเป็นการให้ความรู้แก่ศาล อันเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา เป็นเหตุบรรเทาโทษ ถึงแม้จำเลยจะมีได้ฎีกาปัญหาข้อนี้ขึ้นมา ศาลฎีกาก็มีอำนาจลดโทษให้จำเลยได้ พิพากษาแก้เป็นว่า เฉพาะความผิดฐานพยายามฆ่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 81 และ 83 ให้จำคุก 6 ปี จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นจับกุม ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 4 ปี นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3

องค์คณะ

พิชัย เตโชพิทยากุล · กมล เพียรพิทักษ์ · มงคล คุปต์กาญจนากุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/231/2542>